

Шкільна бібліотека

Александр Дюма

Три мушкетери

Роман

Харків
«ФОЛІО»
2023

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ПЕРЕДМОВА,

*де автор зазначає, що герої,
про яких він матиме за честь розповісти читачам,
не міфічні, хоч їхні імена
й закінчуються на «ос» та «іс»*

Не минуло ще й року відтоді, як, шукаючи необхідні матеріали для своєї історії Людовіка XIV, у Королівській бібліотеці я випадково натрапив на «Мемуари пана д'Артаньяна», видані — як і більшість творів того часу, коли автори зважувалися говорити правду, але не мали й найменшого бажання переселитися на тривалий чи короткий час до Бастилії, — в Амстердамі, у П'єра Ружа. Назва мене так заінтригувала, що я прихопив ці спогади додому, звісно, з дозволу хранителя бібліотеки, й жадібно взявся за їх читання.

Я не збираюся докладно аналізувати цей надзвичайно цікавий твір, а лише пропоную його увазі тих моїх читачів, яких не перестають захоплювати картини минулого. Вони знайдуть у цих мемуарах майстерно намальовані портрети людей тих часів, і хоч ці начерки зроблені здебільшого на дверях казарм або на стінах шинків, а проте читачі впізнають у них Людовіка XIII¹, Анну Австрійську², Рішельє³, Мазаріні⁴ та інших придворних, чії зображення такі само точні, як і у творах пана Анкетіля⁵.

Але ж відома річ: іноді вразлива душа поета відгукується на те, що зовсім не хвилює широке коло читачів. І, захопившись подробицями тих спогадів, які, безперечно, не залишать байдужими й інших, ми зацікавилися однією обставиною, якій ніхто, мабуть, не надав особливого значення.

Розповідаючи про свої перші відвідини капітана королівських мушкетерів пана де Тревілья, д'Артаньян згадує про трьох молодих людей, що їх він зустрів у передпокої — вони служили в тому самому знаменитому полку, куди й він домагався честі бути зарахованим. Звали їх Атос, Портос та Арамис.

¹ *Людовік XIII* (1601—1643) — син Генріха VI і Марії Медичі, французький король з 1610 року.

² *Анна Австрійська* (1601—1666) — французька королева, дружина Людовіка XIII з 1615 року.

³ *Рішельє* (1585—1642) — Арман Жан дю Плессі, кардинал; будучи з 1624 року першим міністром Людовіка XIII, фактично правив Францією.

⁴ *Мазаріні Джуліо* (1602—1661) — кардинал, наступник Рішельє на посту першого міністра Франції.

⁵ *Анкетіль* (1723—1806) — абат, автор багатотомної історії Франції.

Треба зізнатися, ці незвичні імена неабияк здивували нас, і відразу спало на думку, що це — звичайнісінькі псевдоніми, за якими д'Артаньян приховав, можливо, відомі всім імена, якщо тільки власники цих чудернацьких прізвиськ самі не обрали їх того самого дня, коли з власної примхи, через обставини життя або ж бідність вони вдягли прості плащі мушкетерів.

Відтоді ми втратили спокій, розшукуючи у творах сучасників бодай якийсь слід цих незвичних імен, що викликали в нас такий інтерес.

Тільки перелік книжок, прочитаних нами з цією метою, зайняв би цілий розділ, що, напевно, збагатило б знаннями наших читачів, але навряд чи було б їм цікаво. Тому лише зауважимо, що саме в ту мить, коли ми, зовсім зневірившись після марних і тривалих досліджень, вирішили було вже припинити розшуки, ми нарешті знайшли, завдяки пораді нашого знаменитого і вченого друга Полен Паріса¹, рукопис *in-folio*, позначений номером 4772 чи то 4773, не пригадуємо точно, і названий:

«Спогади графа де ля Фер про деякі події, що сталися у Франції наприкінці правління короля Людовіка XIII і на початку правління короля Людовіка XIV».

Можете собі уявити, яка велика радість нас охопила, коли, гортаючи цей рукопис, останню нашу надію, ми знайшли на двадцятій сторінці ім'я Атоса, на двадцять сьомій — Портоса, а на тридцять першій — згадку про Араміса.

Знахідка зовсім невідомого рукопису в епоху, коли історична наука сягнула такого високого рівня, видалася нам майже чудом. Ми негайно почали клопотатися про дозвіл надрукувати його, щоб коли-небудь прийти з чужим багажем до Академії Написів і Красного Письменства, якщо нам не пощастить, — що цілком ймовірно, — потрапити до Французької академії з багажем власним.

Такий дозвіл, вважаємо за свій обов'язок сказати це, було нам люб'язно надано, що ми й засвідчуємо тут, аби прилюдно спростувати твердження деяких недоброзичливців, нібито наш уряд без належного піетету ставиться до літераторів.

Отож, подаючи на суд читачів першу частину цього дорогоцінного рукопису і давши відповідну йому назву, ми зобов'язуємося, коли перша частина матиме успіх, на який заслуговує, — у чому ми не маємо жодного сумніву, — негайно опублікувати й другу.

Оскільки ж хрещений батько є другим батьком, ми пропонуємо читачам бачити в нас, а не в графові де ля Фер, привід для своєї втіхи або нудьги.

Відтак переходимо до нашої розповіді.

¹ Полен Паріс (1800—1881) — французький учений, що вів дослідження в галузі середньовічної літератури Франції.

ЧАСТИНА ПЕРША

I

ТРИ ПОДАРУНКИ ПАНА Д'АРТАНЬЯНА-БАТЬКА

У перший понеділок квітня 1625 року невеличке містечко Менг, звідки родом і автор «Роману про троянду»¹, вирувало так, наче гугеноти² збиралися перетворити його на другу Ла-Рошель³. Чимало городян, угледівши жінок, які бігли до Головної вулиці, й почувши плач дітей, що долинав з порогів будинків, квапливо надівали обладунки і, для більшої хоробрості, озброювалися хто мушкетом, а хто бердишем. Поодинокі або й гуртом вони поспішали до корчми «Вільний мірошник», перед якою невпинно зростав тісний і галасливий натовп цікавих.

За тих часів такі хвилювання були явищем досить звичним, і лише зрідка якесь місто могло похвалитися тим, що не залишило у своїх літописах згадки про схожу подію. Вельможі билися один з одним, король ворогував з кардиналом, іспанці вели війну з королем. Але, крім цих воєнних конфліктів — то прихованих, то явних, то ледве тліючих, то бурхливо палаючих, — були ще й грабіжники та жебраки, гугеноти, волоцюги і слуги, які мали за ворогів геть усіх. Городяни час од часу виступали проти грабіжників, проти волоцюг і проти слуг, нерідко — проти феодалів і гугенотів, вряди-годи — проти короля, але проти кардинала та іспанців — ніколи. Саме через цю давню звичку згаданого першого понеділка квітня 1625 року городяни, почувши шум і не побачивши ні жовто-червоних прапорів, ні мундирів прибічників герцога Рішельє, мерщій кинулися до корчми «Вільний мірошник».

¹ «Роман про троянду» — знаменита середньовічна поема (XIII ст.). Першу її частину написав Гійом де Лорісс, а другу — Жан Шопінель (Клопінель), виходець із Менга.

² Гугеноти — прибічники кальвіністської (протестантської) релігії у Франції.

³ Ла-Рошель — місто на березі Атлантичного океану, оплот гугенотів.

І тільки там усі зрозуміли причину переполоху.

Юнак... Спробуємо намалювати його портрет: уявіть собі Дон-Кіхота вісімнадцяти років, Дон-Кіхота без обладунків, без лат і наbedренників, у шерстяній куртці, синій колір якої набрав своєрідного відтінку — щось середнє між рудою глиною та блаватом. Видовжене смагляве обличчя, гострі вилиці — ознака хитрості, м'язи на щелепах надмірно розвинуті — прикмета, за якою можна безпомилково визначити гасконця¹, навіть якщо він без берета, — а наш юнак був-таки у береті, прикрашеному жалюгідним пером; погляд відкритий і розумний; ніс гачкуватий, але тонко окреслений. Молодий гасконець був зависоким для юнака, але замалий — для дорослого чоловіка. Хтось недосвідчений сказав би, що це — мандрівний нащадок якогось фермера, якби не довга шпага на шкіряній португелі, що була по ногах свого власника, коли він ішов, і куйовдила ріденьку шерсть його коня, коли він їхав верхи.

Бо в нашого юнака був кінь, ще й такий примітний, що на нього кожен звертав увагу. Це був беарнський² мерин жовтуватої масті років дванадцяти-чотирнадцяти, хвіст якого давно обліз, а на ногах виднілися хворобливі нарости. Конячина понуро брела, звисивши морду нижче колін і не зважаючи на вершника, який марно натягував раз у раз вудила, а проте ще могла за день здолати вісім льє. На лихо, ця безперечна достойність так затьмарювалася її незграбною ходою і дивною мастю, що на ті часи, коли майже всі знали на конях, поява згаданої шкапи в Мензі, куди вона ступила чверть години тому через ворота Божансі, збурила спокій городян, прикро вразивши вершника.

І це було тим нестерпніше для юного д'Артаньяна (так звали нашого Дон-Кіхота, який осідлав новоявленого Росінанта), що він і сам чудово розумів — хоч яким би вправним наїзником був, — наскільки безпорадний у нього вигляд на цьому коні. Ніби відчуваючи, що не обереться з ним клопоту, він тяжко зітхнув ще в ту хвилину, коли приймав його в дарунок від д'Артаньяна-батька. Юний д'Артаньян підозрював, що красна ціна цьому представникові конячого роду — не більше двадцяти ліврів. Проте жодною мірою не можна заперечувати й того, що слова, якими батько супроводив цей подарунок, були безцінні.

— Сину мій! — мовив гасконський дворянин тією неповторною беарнською говіркою, якої Генріх IV³ так ніколи і не зміг позбутися. — Сину мій, цей кінь з'явився на світ у домі вашого батька років тринадцять тому й усі ці роки чесно служив нам, тому ви повинні його любити. Хай би що там сталося з вами, не продавайте його, дозвольте йому в пошані та спокої померти від старості. І, якщо ви на ньому вирушите в похід, піклуйтеся про нього, як ви пік-

¹ *Гасконь* — область на півдні Франції.

² *Беарн* — область на півдні Франції.

³ *Генріх IV* (1553—1610) — король Франції з 1589 по 1610 рік, народився в Беарні.

лувалися б про свого вірного слугу. При дворі, — вів далі д'Артаньян-батько, — якщо ви матимете честь бути там, на що, зрештою, вам дає право давність вашого роду, з гідністю носить дворянське ім'я, яке ось уже понад п'ятсот років уславлюють ваші предки. Не дозволяйте нікому, за винятком кардинала й короля, без належної поваги ставитися до вас і ваших близьких. Під словом «близьких» я маю на увазі ваших рідних і друзів. Тільки мужністю — чуєте, тільки мужністю! — дворянин у наші дні може прокласти собі дорогу. Хто здригнеться бодай на мить, можливо, втратить нагоду, яку саме цієї хвилини йому пропонувала доля. Ви молоді й зобов'язані бути хоробрим з двох причин: по-перше, ви гасконець, а по-друге — ви мій син. Не бійтеся несподіванок і шукайте пригод. Я дав вам можливість навчитися володіти шпагою. У вас залізнi литки й сталава хватка. Вступайте в бій з будь-якого приводу. Бійтеся на дуелі, адже дуелі тепер заборонено і треба бути вдвічі хоробрішим, щоб битися. Сину мій, я можу дати вам усього лише п'ятнадцять екю, цього коня й ті поради, які ви тільки що вислухали. Ваша матінка додасть іще рецепт якогось чудодійного бальзаму, що дістався їй від циганки; він гоїть будь-які рани, окрім сердечних. По змозі скористайтеся з усього цього й живіть щасливо та довго... Мені залишається сказати лише про одне: я хочу, щоб ви мали за приклад — ні, не мене, бо я ніколи не бував при дворі, а тільки добровольцем брав участь у війнах за віру. Я маю на увазі пана де Тревіля, який був колись моїм сусідом і ще в дитинстві мав честь гратися з нашим королем Людовіком Тринадцятим — хай береже його Бог! Іноді їхні ігри переходили в бійки, в яких король не завжди був переможцем. Завдяки синцям, що їх він отримав, король перейнявся великою повагою і дружніми почуттями до пана де Тревіля. Згодом пан де Тревіль випробував міць своєї шпаги вже з іншими: під час першої подорожі до Парижа — п'ять разів, після смерті старого короля й до повноліття молодого — сім разів, не рахуючи воєн та облоги міст, а з дня повноліття нинішнього короля й дотепер — не менше сотні разів! І тепер, попри всі едикти, укази та постанови, він — капітан мушкетерів, тих самих легіонерів Цезаря, яких так високо цінує король і так побоюється кардинал. А кардинала — про це знають усі — важко чим-небудь злякати. Крім того, пан де Тревіль одержує десять тисяч екю на рік, платню, якої гідний дуже великий вельможа. А починав він, до речі, як ви. Тож підіть до нього з цим листом, візьміть його життя собі за взірць і робіть те саме, що й він.

Мовивши ці слова, пан д'Артаньян-батько вручив синові листа, почепив на нього свою шпагу і, ніжно розцілувавши, благословив.

Виходячи з батькової кімнати, д'Артаньян побачив матір: вона чекала на нього з рецептом славнозвісного бальзаму, вживати який, судячи з напутніх порад, юнакові, певно, доведеться частенько. На цей раз прощання було довшим і ніжнішим, ніж з батьком, але не тому, що пан д'Артаньян не любив свого сина, до того ж єдиного спадкоємця, а тому, що він був чоловік і вважав би нижчим за свою

гідність давати волю почуттям, тоді як пані д'Артаньян була жінка, та ще й мати. Вона невтішно плакала, і треба визнати, до честі пана д'Артаньяна-молодшого, що він з усіх сил намагався триматися стійко, як і личить майбутньому мушкетерові, але людська природа взяла своє, і в нього з очей теж полилися сльози, які йому пощастило — та й то з великим трудом — приховати лише наполовину.

Того ж таки дня юнак вирушив у дорогу, розбагатівши на три батькових подарунки, що про них ми вже казали: п'ятнадцять екю, коня та листа до пана де Тревіля. Поради, зрозуміло, не входили до цього списку.

З таким багажем д'Артаньян і тілесно, й духовно був точною копією героя Сервантеса, з яким ми його так вдало порівняли, коли обов'язок оповідача змусив нас намалювати його портрет. Подібно до того, як Дон-Кіхот мав вітряки за велетнів, а отару овець — за військо, так д'Артаньян кожну посмішку сприймав як образу, а в кожному погляді він убачав виклик. Тому на всьому шляху від Тарба до Менга він і на мить не розтикав кулаків, безперестанно — щонайменше разів з десять на день — хапаючись за ефес своєї шпаги. Але кулак його так і не торкнувся жодної щелепи, а шпага так і лишалася весь час у піхвах. Але це зовсім не означає, що вигляд нещасної шапки дивної масті не викликав на обличчях перехожих посмішку, скоріше навпаки. Проте перехожі не давали волі своїм веселошам, бо над цією подобизною коня подзенькувала чималих розмірів шпага і люто зиркали палаючі очі. Та коли сміх усе-таки переважав над обачністю, то перехожі — як маски в античному театрі — посміхалися лише однією половиною обличчя. Тож д'Артаньян, не кинувши й тині на власну гідність і не відступивши й кроку від приписів, що їх диктувало йому сумління, дістався злочасного Менга.

Але там, біля самих воріт «Вільного мірошника», злязачи з коня й марно сподіваючись, що хтось-таки — хазяїн, слуга чи бодай конюх — притримає його стремено, д'Артаньян помітив у відчиненому навстіж вікні нижнього поверху високого, з непривітним обличчям дворянина. Цей пихатий вельможа про щось розмовляв з двома чоловіками, які, здавалося, шанобливо слухали його.

Д'Артаньянові, звичайно, відразу спало на думку, що говорять про нього, і він наставив вухо. Цього разу він помилився тільки наполовину: говорили не про нього, а про його коня. Дворянин, певно, перелічував усі його достоїнності, а що слухачі, як ми вже казали, виявляли до промовця всляку повагу, то раз у раз вибухали реготом. Позаяк навіть легкої посмішки було досить, щоб розгнівати нашого героя, стає цілком очевидним, як вплинула на д'Артаньяна така бурхлива веселість цих добродіїв.

А проте д'Артаньян вирішив спершу як слід роздивитися нахабу, котрий так відверто глузував з нього, і став безцеремонно розглядати незнайомого. Це був чоловік років сорока — сорока п'яти, з чорними проникливими очима, блідуватим обличчям, з виступаючим носом і чорними, старанно підстриженими вусами, вбраний у кам-

зол і фіолетові штани зі шнурами того ж кольору, без усякої обробки, лише зі звичайними прорізами, крізь які видно було сорочку. Штани й камзол, дарма що нові, були пожмакані, так, наче їх щойно вийняли з дорожньої валізи. Усе це д'Артаньян встиг помітити, бо не був позбавлений природної уважності, а ще, мабуть, завдяки інстинктивному відчуттю, яке підказувало йому, що ця людина значною мірою вплине на його майбутнє життя.

Отож тієї самої миті, коли д'Артаньян пропікав сердитим поглядом чоловіка у фіолетовому камзолі, той відпустив на адресу беарнської конячини одне зі своїх ушипливих і глибокодумних зауважень. Його слухачі знову так гомосно зареготали, що навіть на обличчі незнайомого, всупереч звичці, з'явилася ледь помітна усмішка. Темпер не могло бути сумніву: з д'Артаньяна відверто глузували.

Абсолютно переконаний у правильності зробленого висновку, він на самісінькі очі насунув берет і, намагаючись наслідувати придворні манери, які завважив, спостерігаючи в Гасконі за знатними мандрівниками, ступнув уперед, поклавши одну руку на ефес шпаги, а другу — на стегно. На лихо, в міру того як д'Артаньян наближався до дверей корчми, гнів засліплював його все більше, і він, замість гордих і зневажливих фраз, якими мав намір викликати зухвальця на дуель, здобувся лише на кілька грубих слів.

— Гей, добродію! — вигукнув він, безладно розмахуючи руками. — Та ну ж бо, добродію! Авжеж, ви, що виглядаєте з-за цієї віконниці! Чи не скажете мені, що це вас так розсмішило? Можливо, тоді ми посміємося разом!

Незнайомий повільно перевів погляд з коня на вершника, ніби йому потрібен був якийсь час, аби зрозуміти, що ці гнівні докори звернуті саме до нього. Потім, коли в нього не лишилося й найменшого сумніву, брови його злегка насупились, і він, витримавши довгеньку паузу, відповів тоном, сповненим іронії та зневаги, що їх годі передати пером:

— Я не з вами розмовляю, добродію.

— Але я розмовляю з вами! — вигукнув юнак, виведений із себе цією сумішшю нахабності й гарних манер, чемності й зневаги.

Незнайомий ще якусь хвилику з усмішкою дивився на д'Артаньяна, а потім, відступивши од вікна, неквапно вийшов із дверей заїзду і попрямував до юнака, зупинившись за два кроки від нього, якраз навпроти його коня. Його спокій і глузливий вираз обличчя ще дужче розвеселили його недавніх слухачів, які так і не зрушили зі свого місця біля вікна.

Д'Артаньян, угледівши перед собою кривдника, висмикнув шпагу з піхов майже на фут.

— Цей кінь і справді жовтої масті, або, точніше, був таким колись у молодості, — продовжував свої наукові розмірковування незнайомий, звертаючись до своїх слухачів і мовби не помічаючи роздратування д'Артаньяна, хоч молодий гасконець стояв між ним та його співрозмовниками. — Цей колір, безперечно, відомий людям,

які вивчають ботаніку, але досі був мало відомий тим, хто знається на конях.

— Глузує з коня лише той, кому бракує сміливості глузувати з його хазяїна! — оскаженіло вигукнув майбутній мушкетер.

— Сміятися мені доводиться нечасто, добродію, — провадив далі незнайомий. — Ви могли й самі помітити це з виразу мого обличчя. Проте я маю намір зберегти за собою право сміятися, коли мені хочеться.

— А я, — мовив д'Артаньян, — не бажаю, щоб сміялися, коли мені цього не хочеться!

— Та невже, добродію? — перепитав незнайомий ще спокійнішим тоном. — Ну що ж, це абсолютно справедливо.

І, повернувшись на каблуках, він попрямував до в'їзних воріт, біля яких д'Артаньян ще раніше встиг помітити осідланого коня.

Але д'Артаньян був не з тих, хто просто так може відпустити людину, що насмілилася кепкувати з нього. Він вихопив свою шпагу й кинувся за незнайомим, вигукуючи йому вслід:

— Оберніться, оберніться ж, пане насмішнику, бо мені доведеться штрикнути вас іззаду!

— Штрикнути? Мене? — перепитав той, рвучко повернувшись. У його погляді, звернутому на юнака, можна було прочитати як подив, так і зневагу. — Годі, юначе, годі! Чи, може, ви перегрілись на сонці?

Потім, упівголоса і мов розмовляючи із самим собою, він додав:

— Яка прикрість! Оце була б знахідка для його величності, котрий усюди шукає сміливців, щоб поповнити лави своїх мушкетерів...

Він ще не закінчив, як д'Артаньян зробив такий лютий випад, що, якби незнайомий не відскочив назад, то, цілком можливо, цей жарт виявився б останнім у його житті. Незнайомий, побачивши, що вже не до жартів, теж вихопив шпагу, відсалютував супротивникові й приготувався захищатися. Але саме в цей критичний момент обидва його недавні слухачі разом із хазяїном заїжджого двору накинулися на д'Артаньяна, шосили лупцюючи його кийками, лопатами та камінними щипцями. Це несподіване втручання різко змінило хід поединку, і супротивник д'Артаньяна, скориставшись тим, що той повернувся, захищаючись од зливи ударів, так само спокійно й неквапливо сунув шпагу назад у піхви. З дійової особи, якою він ледве було не став, незнайомий знову зробився глядачем, і цю роль він виконав із звичною для нього незворушністю.

— Кляті гасконці! — пробурмотів він невдоволено й наказав: — Посадіть-но його на цю жовтогарячу шкапу, і хай собі їде з Богом, поки цілий.

— Але спершу я вб'ю тебе, боягузе! — вигукнув д'Артаньян, ледве стримуючи удари своїх супротивників, які ще завятіше насадили на нього.

— Гасконські хвастощі! — знову пробурмотів незнайомий. — Присягаюся честю, ці гасконці невинуваті! Що ж, продовжуйте,

панове, якщо він цього так хоче. Коли йому набридне, сподіваюся, він сам почне проситися.

На жаль, незнайомий ще не знав, з яким упертюхом він має справу. Д'Артаньян був не з тих, хто благає про пощаду, тому ще якусь мить бій тривав. Нарешті молодий гасконець, зовсім знесилівши, випустив з рук шпагу, яка під ударом палиці переломила на навпів. Наступний удар поцілів йому прямісінько в лоб, і він, обливаючись кров'ю і майже втрачаючи свідомість, упав на землю.

Саме на цю пору люди збіглися звідусюди до місця події. Хазяїн заїзду, не бажаючи скандалу, разом зі слугами відніс пораненого на кухню, де йому надали необхідну допомогу.

А незнайомий знову вернувся на своє місце до вікна і, не приховуючи невдоволення, поглядав на людський натовп, який, мабуть, дратував його.

— Ну, як почуваеться цей божевільний? — поцікавився він, почувши, як рипнули двері, та обертаючись до хазяїна заїзду, що прийшов довідатися про самопочуття свого гостя.

— Ваше сіятельство цілі й здорові? — і собі спитав той.

— Дякую, абсолютно цілий і здоровий. Але я хочу знати, що з нашим юнаком.

— Йому вже краще, — відповів хазяїн. — Він просто знепритомнів.

— Справді? — перепитав незнайомий.

— Але перед тим він, зібравши останні сили, викрикував щось на вашу адресу і вимагав з вами дуелі.

— Це якийсь диявол, а не людина! — вигукнув незнайомий.

— О ні, ваше сіятельство, він не диявол, — заперечив хазяїн, презирливо скрививши губи. — Ми обшукали його, поки він був непритомний. У його торбинці виявилася одна-однісінька сорочка, а в гаманці — одинадцять екю. Але, незважаючи на це, він, утрачаючи притомність, усе торочив, що, станься таке в Парижі, ви б розкаюлися у вчиненому відразу на місці, а так вам розкається доведеться пізніше.

— У такому разі, — холодно зауважив незнайомий, — це, мабуть, переодягнений принц крові.

— Про це я й кажу вам, ваше сіятельство, — вів далі хазяїн, — щоб ви були напоготові.

— Може, він називав якісь імена, перш ніж знепритомніти?

— Саме так! Він поплескував себе по кишені й повторював: «Ось побачимо, якої думки буде пан де Тревіль, коли довідається, що завдано образи його протеже!»

— Пан де Тревіль? — перепитав незнайомий, насторожившись. — Кажете, він поплескував себе по кишені, вимовляючи ім'я пана де Тревіля?.. Ну ж бо, любесенький, я впевнений, що, поки наш герой був непритомний, ви не пропустили нагоди заглянути також і до цієї кишені. То що в ній було?

— Лист, адресований до пана де Тревіля, капітана мушкетерів.

— Справді?

— Точнісінько, як я мав честь доповісти вашому сіятельству.

Хазяїн не був особливо спостережливим, отож не помітив, який вираз з'явився при цьому на обличчі незнайомого. Він одійшов од вікна, на лутку якого доти спирався, з виглядом людини, чимось дуже стривоженої.

— Чорт! — процідив він крізь зуби. — Невже Тревіль підіслав до мене цього гасконця? Але він такий молодий! Однак удар шпагою — це удар шпагою, хоч би хто його завдавав, і в таких ситуаціях хлопчиська остерігаєшся менше, ніж будь-кого іншого. Буває так, що незначна перешкода може завадити досягненню великої мети.

І незнайомий на кілька хвилин поринув у роздуми.

— Послухайте, хазяїне! — сказав він нарешті. — А чи не позбавите ви мене присутності цього божевільного? Сумління не дозволяє мені вбити його, а тим часом... — додав він з виразом холодної жорстокості, — а тим часом він мені заважає. До речі, де він зараз?

— У кімнаті моєї дружини: йому там роблять перев'язку. Це на другому поверсі.

— Одяг і торбина з ним? Він не скидав свого камзола?

— І камзол, і торбина внизу, на кухні. Втім, якщо він вам заважає, цей божевільний юнак...

— Безперечно! Від нього у вашому заїзді тільки неприємності, які добропорядним людям зовсім ні до чого... Підніміться до себе, приготуйте мені рахунок і попередьте мого слугу.

— Як? Ви збираєтесь уже їхати?

— Ви це й самі знаєте, бо я ще вранці наказав вам осідлати мого коня. Хіба цього й досі не зроблено?

— Що ви! Ваше сіятельство могли бачити на власні очі — кінь стоїть біля воріт, осідланий і нагодований.

— Гаразд, тоді робіть те, що вам сказано.

«Чудася! — подумав корчмар. — Невже він злякався якогось хлопчиська?»

Але владний погляд незнайомого не дозволив йому поринути у глибші міркування з цього приводу. Він улесливо вклонився і виїшов.

«Цього ще бракувало! Якщо цей пройдисвіт побачить міледі... — розмірковував незнайомий. — Ось-ось вона має вже проїхати. Чому ж її так довго немає? Мабуть, краще буде мені самому верхи поїхати їй назустріч... Коли б тільки я міг дізнатися, про що йдеться в цьому листі до Тревіля!..»

І незнайомий, невдоволено щось бурмочучи собі під ніс, попрямував на кухню.

Тим часом хазяїн заїзду, не сумніваючись у тому, що саме присутність цього хлопця змушує незнайомого поквалливо покинути його шинок, піднявся до кімнати дружини, де д'Артаньян потроху приходив до тями після недавньої сутички. Натякнувши, що поліція може звинуватити його в бійці із знатним вельможею, — а що незнайомий — знатний вельможа, шинкар у цьому був певен, — хазяїн пере-

кнавав д'Артаньяна, незважаючи на його слабкість, чимскоріше забиратися геть. Д'Артаньян, ще не зовсім оговтавшись, без камзола і з замотаною якимсь ганчір'ям головою, підвівся і, спираючись на руку хазяїна, почав спускатися сходами вниз. Та, зайшовши до кухні, він знову побачив у вікні свого кривдника: той спокійно розмовляв, стоячи біля підніжки дорожньої карети, запряженої парою здорових нормандських коней.

Його співрозмовницею, що визирала з віконця карети, була жінка років двадцяти — двадцяти двох. Ми вже казали, що д'Артаньян ураз схоплював усі характерні риси обличчя, тож йому вистачило одного погляду, щоб визначити: дама була молода і вродлива. Її краса вразила його ще й тому, що вона була зовсім незвичайна для південної Франції, де хлопець жив донедавна. Це була білявка з довгим кучерявим волоссям, що спадало їй на плечі, з великими блакитними млосними очима на блідому обличчі, з рожевими вустами й білими, немов алебастр, руками. Вона про щось жваво розмовляла з незнайомим.

— Отже, його високопреосвященство наказує мені... — говорила вона.

— ...негайно повернутися до Англії і, якщо герцог виїде з Лондона, відразу ж попередити його.

— Чи будуть ще якісь розпорядження?

— Ви знайдете їх ось у цій скриньці, яку розкриєте тільки по той бік Ла-Маншу.

— Чудово. Ну а що будете робити ви?

— Я повертаюся до Парижа.

— Не покаравши цього зухвалого хлопчиська?

Незнайомий не встиг відповісти, бо саме цієї миті на порозі з'явився д'Артаньян, який усе чув.

— Цей зухвалий хлопчисько сам покарає кого завгодно! — вигукнув він. — І сподіваюся, що той, кого він має покарати, тепер не втече від нього.

— Не втече? — перепитав незнайомий, насупивши брови.

— Авжеж, на очах у дами, гадаю, ви не посмієте цього зробити?

— Пам'ятайте... — скрикнула міледі, побачивши, що її співрозмовник схопився за шпагу, — пам'ятайте, що найменше зволікання може все занапастити!

— Ваша правда! — вигукнув незнайомий. — Поспішімо ж, ви своєю дорогою, а я — своєю.

Кивком голови попрощавшись із дамою, він скочив на коня; кучер карети щосили теж стьобнув батогом своїх коней, і недавні співрозмовники галопом помчали в різні боки.

— Стривайте, а ваш рахунок?! — зарепетував корчмар, чия шанобливість до гостя, у міру того як той віддалявся, не розраховувавши за послуги, перетворювалася на глибоке презирство.

— Заплати йому, дурню! — наказав, не зупиняючись, вершник своєму слугі, який, жбурнувши до ніг шинкаря кілька срібних монет, поскакав слідом за своїм господарем.